

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **W. K.**

skazanego za czyn z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 19 października 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 12 stycznia 2023 r., sygn. akt II AKa 328/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt III K 49/21,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej wyrokiem z dnia 5 maja 2022 roku, sygn. akt III K 49/21, uznał W. K. za winnego tego, że:

- w nieustalonym dokładnie czasie, lecz nie wcześniej niż od lutego 2013 r. oraz nie później niż do końca kwietnia 2017 r. w [...], woj. [...], działając z zamiarem bezpośrednim, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuszczał się wobec małoletniej poniżej 15 roku życia A. K. innych czynności seksualnych w ten sposób, że dotykał ją po piersiach oraz co najmniej

jednokrotnie po jej narządach płciowych, jak również doprowadził małoletnią do wykonania takiej czynności w ten sposób, że A. K. dotykała go ręką po jego członku, a także jednokrotnie używając przemocy polegającej na tym, że chwycił małoletnią za rękę, następnie przyciągnął do siebie oraz przytrzymał, usiłował doprowadzić ją do zgwałcenia poprzez poddanie się innej czynności seksualnej tj. dotykaniu po piersiach, lecz zamierzonego celu nie osiągnął w uwagi na postawę pokrzywdzonej tj. czynu wyczerpującego ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 2 w zw. z § 3 pkt 2 k.k. i z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy wymierzył W. K. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności; orzekł środek karny w postaci zakazu kontaktowania się w jakikolwiek sposób oraz zbliżania do pokrzywdzonej A. K. na odległość mniejszą niż 200 (dwieście) metrów na okres 5 (pięciu) lat; orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej A. K. środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych).

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca W. K.

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 12 stycznia 2023 roku, sygn. akt II AKa 328/22 po rozpoznaniu wniesionej apelacji, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz zasądził od W. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego.

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach wniósł obrońca skazanego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a to obrazę następujących przepisów prawa procesowego:

- 1) art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt § k.p.k., 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez pominięcie przy ocenie materiału dowodowego ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a w szczególności wniosków opinii sądowo-psychiatrycznej i seksuologicznej dotyczących skazanego, w której biegli wskazują, że w badaniach nie ujawniono dewiacyjnych zaburzeń seksualnych;

- 2) art. 167 i 201 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia opinii biegłej A. B., która to opinia jest niepełna i wbrew postanowieniu nie odnosi się do wszystkich okoliczności ujawnionych w aktach sprawy, a w szczególności do okoliczności obciążających psychikę pokrzywdzonej oraz do opinii biegłych o skazanym, którzy w badaniu nie stwierdzili u skazanego dewiacyjnych zaburzeń seksualnych, a które to uchybienie nie zostało usunięte w trybie art. 201 k.p.k.;
- 3) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 5 poprzez zaakceptowanie decyzji procesowej Sądu I instancji o oddaleniu wniosku dowodowego obrony o:
- przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych z zakresu psychologii dotyczącej pokrzywdzonej wobec ujawnionych w toku sprawy okoliczności obciążających psychikę pokrzywdzonej,
 - przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka U. Z. wobec ujawnionych okoliczności dotyczącej pokrzywdzonej, a szczególne więzi przyjaźni jakie łączyły pokrzywdzoną z ww. świadkiem.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej oraz o przekazanie sprawy W. K. do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wniósł o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej utrzymanego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach zaskarżonego niniejszą kasacją.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona. Podzielając utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, stwierdzić trzeba, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością

postępowaniem, które ponawiać ma zwykłą kontrolę odwoławczą. W toku zaś tego postępowania z założeń nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z 15 marca 2023 r., IV KK 549/22; postanowienie SN z 10 lipca 2019 r., II KK 210/19; postanowienie SN z 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Z oczywistą bezzasadnością kasacji mamy natomiast do czynienia wówczas, gdy już w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych nasuwa się spostrzeżenie, iż nie są one trafne, a przedstawione w niej wnioski nie odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym (zob. postanowienie SN z 17 kwietnia 2018 r., V KK 397/17).

Taka sytuacja zaistniała na gruncie przedmiotowej sprawy, skoro żadnemu z zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wywiedzionym przez obrońcę skazanego nie można przypisać przymiotu słuszności.

Wbrew twierdzeniu skarżącego, nie doszło w niniejszej sprawie do rażącej obrazy przepisów prawa procesowego, mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia. Sąd Apelacyjny w Katowicach, działając jako sąd odwoławczy, dokonał w sposób prawidłowy instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku. Sąd ten w sposób szczegółowy, właściwy i rzetelny odniósł się do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego W. K., realizując w sposób prawidłowy obowiązki wynikające z treści przepisów określonych w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., na co wskazuje treść uzasadnienia przedmiotowego wyroku.

Przechodząc do analizy zarzutów kasacyjnych uznać należy, że zarzut wyartykułowany przez obrońcę w punkcie 1 kasacji okazał się bezzasadny w stopniu oczywistym. Nieuzasadnione jest odwoływanie się do treści art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w sytuacji, w której Sąd odwoławczy w niniejszej sprawie nie przeprowadzał postępowania dowodowego, nie dokonywał także własnej, samodzielnej oceny dowodów, a jedynie w granicach zarzutów apelacji, w ramach kontroli instancyjnej, oceniał prawidłowość jej dokonania przez Sąd I instancji. Skarżący natomiast, poprzez zarzut obrazy art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. usiłuje przedstawić własną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, a przede wszystkim opinii o

skazanym, umniejszając jednocześnie jego winę poprzez wskazywanie, iż u skazanego nie zostały stwierdzone dewiacyjne zaburzenia seksualne, co przemawia na jego korzyść, a czego Sąd nie wziął pod uwagę. Wbrew twierdzeniom skarżącego w sprawie nie pominięto przy ocenie materiału dowodowego okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, zaś Sąd I instancji ferując wyrok, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. miał na uwadze wszystkie okoliczności, przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść skazanego, czemu dał wyraz w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu. Co istotne, Sąd I instancji dokonał wszechstronnej oceny sylwetki skazanego, wskazując także na jego stan psychiczny i motywy działania (k. 27 uzasadnienia wyroku).

Za chybiony trzeba ocenić również zarzut obrońcy skazanego zawarty w punkcie 2 wniesionej kasacji, dotyczący niepełności uzyskanej opinii biegłej A. B., która zdaniem obrońcy nie odnosi się do wszystkich okoliczności obciążających psychikę pokrzywdzonej oraz do opinii biegłych o skazanym, którzy w badaniu nie stwierdzili u skazanego dewiacyjnych zaburzeń seksualnych. Podkreślić należy, że do naruszenia art. 167 k.p.k. i art. 201 k.p.k. mogłoby dojść wówczas, gdyby przedmiotowa opinia nie spełniała wskazanych w tym przepisie wymogów zupełności, jasności i niesprzeczności. Ocena, czy zachodzą okoliczności wymienione w komentowanym przepisie, czyniona przez pryzmat swobodnej oceny dowodów, jest domeną sądu, a nie subiektywnych przekonań strony postępowania. Podkreślić trzeba, że w sprawie uzyskano kilka opinii biegłej psycholog A. B., na różnych etapach postępowania, w tym także sporządzoną na podstawie całego materiału dowodowego (k. 99-101, 225-226, 292-293, 497-498). Oczywistym przy tym jest, że wbrew twierdzeniom skarżącego zawartym w uzasadnieniu kasacji, nie może być sprzeczności między opiniami sądowo-psychologicznymi, dotyczącymi pokrzywdzonej, a wnioskami wysnutymi z opinii biegłych o skazanym, ponieważ mają różny przedmiot opiniowania. Z opinii sądowo-seksuologicznej dotyczącej skazanego wynika bowiem, że nie stwierdzono u W. K. zaburzeń preferencji seksualnych (pedofilijnych), zaś badany prezentuje orientację heteroseksualną. Ponadto biegli stwierdzili, że ewentualne, karalne zachowania mogły wynikać z braku internalizacji norm moralnych i prawnych (k. 135-136). Powyższe nie wyklucza zatem sprawstwa skazanego. Jak słusznie zauważył Sąd odwoławczy,

opinie wydane przez biegłego psychologa są jasne, pełne i nie zawierają żadnych sprzeczności (s. 8 uzasadnienia).

Także zarzut zawarty w punkcie 3 kasacji, dotyczący oddalenia wniosku dowodowego obrońcy, nie zasługuje na uwzględnienie. Po pierwsze, jak wskazano we wcześniejszej części rozważań, nie ma potrzeby przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłych z zakresu psychologii dotyczącej pokrzywdzonej. Sąd I instancji słusznie oddalił wskazany wniosek dowodowy, uznając, że okoliczność, która ma być udowodniona nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (k. 540v), zaś Sąd ad quem ocenę taką zaakceptował. Zasadnie Sąd II instancji zauważył, że wniosek ten zmierzałby jedynie do przedłużenia postępowania, które prowadzone było wnikliwie i starannie. Jak wynika z akt sprawy, według świadka R. Z., pokrzywdzona nic nie mówiła jego córce U. Z. na temat oskarżenia (k. 539v). Podkreślić w tym miejscu należy, że Sąd nie ma obowiązku uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych składanych przez stronę i może je oddalić na podstawach wskazanych w art. 170 § 1 k.p.k.

Stwierdzić jednocześnie trzeba, że wszystkie stawiane przez skarżącego zarzuty w istocie dotyczą postępowania przeprowadzonego przez Sąd I instancji. Zgodnie z utrwalonym w tym zakresie orzecznictwem, wniesienie kasacji nie może prowadzić do ponownej kontroli odwoławczej orzeczenia sądu I instancji. Można wyjątkowo w kasacji wytykać uchybienia wyrokowi sądu I instancji, ale wtedy warunkiem skuteczności takich zarzutów jest wykazanie, że te uchybienia przeniknęły do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia kasacji. W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd odwoławczy, w następstwie którego doszło do owego przeniknięcia uchybienia do orzeczenia drugoinstancyjnego, co mogłoby się wyrażać z nierzetelnym rozpoznaniem zarzutów środka odwoławczego oraz wykazania, że uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 14 kwietnia 2021 r., III KK 16/21, LEX nr 3220128).

Kasacja nie służy zatem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18,

LEX nr 2604055; postanowienie SN z 11 października 2022 r., V KK 332/22, LEX nr 3511268).

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że wszystkie podniesione w omawianej kasacji zarzuty były oczywiście bezzasadne, co pozwoliło na oddalenie wniesionego środka na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wobec oddalenia kasacji, rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 stycznia 2023 r., sygn. akt II AKa 328/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt III K 49/21, w trybie art. 532 § 1 k.p.k., stało się bezprzedmiotowe.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[PGW]

[ms]